VĂ PREZENTĂM CLUBURI CELEBRE

Rapid VIENA

„Opreşte 10 oameni pe Ring, pe Mariahilferstrasse sau pe orice altă stradă a Vienei şi întreabă-i care este echipa lor preferată de fotbal. Din 10, cel puţin 7 vor răspunde: Rapid!"

Aceste cuvinte, spuse de Wilhelm Demuth, *secretar al Federaţiei de fotbal a Austriei, au avut darul să mă edifice — dacă mai era necesar! — asupra direcţiei în care se îndreaptă simpatiile amatorilor de fotbal din frumoasa capitală a Austriei. Şi, într-o după-amiază aurie de toamnă, am luat drumul spre sediul faimosului club, în cartierul Hütteldorf, acolo unde se află în construcţie — şi va fi inaugurat în 1968 — noul stadion „Rapid Viena", cu o capacitate de 30.000 de locuri. Cine putea să ne ofere cele mai complete informaţii despre echipa vieneză dacă nu actualul ei antrenor, cehoslovacul* Rudolf Vytlaoil, fost *cu cîteva decenii în urmă, purtător al culorilor clubului?*

Vytlacil, antrenor şi jucător umblat, care vorbeşte destul de bine şi franceza, ne-a pus imediat în temă: „Rapid Viena a luat fiinţă cu un an înaintea apariţiei secolului XX! Cartea de vizită a formaţiei, una dintre cele mai cunoscute de pe continent, este de-a dreptul impresionantă. De-a lungul celor 68 de ani de existenţă, Rapid a cucerit de 24 de ori titlul de campioană a Austriei! Dar mai extraordinar decît orice e faptul că în aceste 7 decenii, Rapid n-a coborît niciodată mai jos de locul III, clasîndu-se de 20 de ori pe poziţia a doua! Să vă amintesc şi de numeroasele participări în „Cupa Europei Centrale" (pe care a cîştigat-o în 1930), în „Cupa Cupelor" ca şi în „Cupa Campionilor Europeni".

În sezonul 1966—1967, Rapid a dominat din nou fotbalul austriac, clasîndu-se pe locul I în campionat, la o distanţă apreciabilă de următoarea echipă.

Dar ceea ce este mai interesant, în ceea ce-l priveşte pe Vytlacil, de-abia de acî încolo urmează: încă înainte de începerea turneului final al C.M. de anul trecut, din Anglia, el fusese angajat de Rapid. Şi cum conducătorii Federaţiei bulgare de fotbal îi prelungiseră şi ei contractul pe toată perioada campionatului mondial, Vytlacil a devenit un... antrenor-itinerant: 4 zile pe săptămînă era la Sofia unde se ocupa de naţionala Bulgariei, iar trei — la Viena.

La Rapid, Vytlacil a făcut ordine, a adus oameni noi, a imprimat echipei o tactică mai realistă şi speră ca în 1968, an în care contractul său expiră, să sărbătorească al doilea titlu cucerit de Rapid sub conducerea sa. Şi aceasta cu toate că, în vară, vienezii l-au pierdut pe Starek, care a semnat pentru F. C. Nürenberg.

— Şi ce aţi făcut, domnule Vytlacil?

— S-a pus imediat problema găsirii unui succesor pe măsura valorii lui Starek, care fusese golgeterul campionatului austriac în sezonul trecut. Sper că l-am găsit în persoana lui Gunther Kaltenbrunner, în vîrstă de 24 de ani, şi care a devenit o nouă stea a fotbalului din această ţară.

Pe Kaltenbrunner l-am văzut la un antrenament. Are un dribling remarcabil şi este un atacant central cu o clarviziune deosebită. Cu el în formaţie, Rapid se arată a fi cel puţin la fel de puternic ca în campionatul trecut. De altfel, Vytlacil a contat mult pe calităţile acestuia pentru a conduce jocul ofensiv al întregii echipe. Şi Kaltenbrunner nu l-a făcut de rîs: Rapid ocupă şi actualmente un loc fruntaş.

— Vă rog să prezentaţi, pentru cititorii revistei „FOTBAL", 11-le folosit de obicei de echipa dv.

— Cu plăcere! Iată mai întîi formaţia obişnuită: Pichler — Gebhardt, Glechner, Fak—Skocik, Ullmann—Bjerregard, Seitl, Kaltenbrunner, Flögel, Grausam. Toţi aceştia, ca şi rezerva Hasil, mijlocaş, sînt internaţionali; 11 în echipa Austriei, cel de al 12-lea, danezul Björn Bjerregard, 23 de ani, jucător cu o înălţime respectabilă şi şuter remarcabil, face parte din echipa naţională a Danemarcei. Celelalte vedete ale Rapidului sînt Flögel, de 34 de ori selecţionat în echipa naţională a Austriei, Glechner — 27 de selecţionări, Pichler şi Skocik — cîte 13 selecţionări fiecare.

Convorbirea noastră a avut loc după cel de al doilea joc susţinut de Rapid în „Cupa campionilor europeni" cu Besiktas Istanbul şi în care campioana Austriei cîştigase dreptul de a juca în turul al II-lea. Vytlacil era optimist: „Sînt sigur că Rapid va face o carieră frumoasă în C.C.E. pentru că este o echipă echilibrată, în care tehnica şi forţa de luptă s-au omogenizat perfect".

Dar să-i vedem pe vienezi acum, în faţa lui Eintracht Braunschweig...

— m. t. —

Iată una dintre cele mai celebre formaţii care au evoluat de-a lungul anilor la Rapid. De la stînga la dreapta, sus: Happel, Körner I, Dienst, Merkel, Giesser, Riegler, Gernhardt; în mijloc: Kaïka, Golobic, Körner II, antrenorul Uridil, Hanappi, Probst, Halter; jos: Zeman şi Pfenig

Un exerciţiu cu un aparat special, efectuat de Garrincha pentru „redresarea" piciorului, după operaţia suferită cu cîţiva ani în urmă. Era pe vremea gloriei sale sportive...

Garrincha DRIBLEAZĂ ALTFEL...

Ziua aceea n-o voi uita uşor. Ce decor de vară blîndă îmbrăcase stadionul Everton din Liverpool, scena secundă a Campionatului mondial 1966, „Wembley junior", cum îi spunea cu dreptate în comentariile lui, Jaques Ferran în „L'Équipe"! Straiele erau de onoare fiindcă în scenă intrau campionii în titlu, pe terenul acela pieptănat cu grijă în pătrate gazonate, cînd într-un sens, cînd în altul, aducîndu-mi aminte de crupele cailor de cavalerie, la defilare. Ei bine, pe acel gazon intra Brazilia...

Tribunele erau pline cu o jumătate de oră înainte de începere, sute de steaguri se agitau, fanfara era cea mai mare şi mai elegantă din cîte putea să ofere Liverpoolul... Ceea ce interesa, ceea ce se aştepta, ceea ce exprima poate sensul acelei zile de iulie erau cei unsprezece „galbeni", pe care, iată-i, îi văd ieşind agale din tunel. Îi recunosc uşor pe „nemuritorii" din Suedia şi din Chile; miile de fotografii, de imagini de pe peliculă mi i-au fixat definitiv în minte. Şi sigur că privirile mi se opresc asupra lui Pelé şi Garrincha; sînt decontractaţi... sau cel puţin nu lasă să se vadă nimic din emoţia acestui start aşa de greu, aşa de pîndit. Nu ştiu cînd a început meciul, nu ştiu cît timp Brazilia a luptat cu un unsprezece bulgar care lăsase la o parte complezenţa de ordinul „glorie cîştigată... aprecieri mondiale... artiştii balonului" şi le arăta oamenilor lui Feola cît de realist e fotbalul aici, pe bătrînul continent. Brazilia n-a dat recitalul cuvenit; n-a surclasat — în exhibiţia celor 90 de minute — o formaţie indiscutabil inferioară. Mie mi-a rămas însă pe „grafitul" memoriei printr-o înregistrare realizată de Mané Garrincha.

. . . . . .

E singura minge pe care Garrincha a primit-o la picior. Singura. Pune cu grijă piciorul pe balon. Şi aşteaptă. Gaganelov stă şi el. Trece o clipă şi încă una. Fundaşul bulgar dă semne de nervozitate. Vuţov îi strigă ceva. Şi Gaganelov se lansează spre Garrincha. A fost începutul sfîrşitului. Am avut impresia că Garrincha s-a răsucit pur şi simplu în jurul propriei axe. N-a fost dribling, n-a fost fentă, era ALTCEVA. Gaganelov a trecut ca un bolid pe lîngă Mané, care a pornit-o uşurel spre colţul de corner. Acolo s-a oprit. Îl aştepta pe Vuţov, venit, conform legii imuabile a dublajului, în ajutorul colegului depăşit. Acum Garrincha ne-a oferit alt număr. A sărit, a trimis mingea dintr-un picior în altul, în aer fiind; mişcări aşa de neaşteptate că apărătorul bulgar a căzut, ametit, la pămînt. Şi Mané a pornit-o iar mai departe.... N-a marcat nici un gol, nu a dat nici o pasă magnifică după aceste mişcări diavoleşti. Dar, clipele acelea, realizate de „şchiopul" de pe extrema dreaptă, au însemnat pentru mine, şi poate nu numai pentru mine, salvarea onoarei celor care atunci, la 12 iulie 1966, mai erau campioni mondiali..

. . . . . .

Toate acestea mi-au revenit în minte acum, de parcă abia ieşisem de pe „Everton F. C. Ground" în străduţele pline de lampioane ale Liverpoolului; mi-au revenit în minte citind veştile nu proaste, ci dezolante despre Mané Garrincha. Sigur, vremea de a părăsi scena vine pentru oricine. Iar în fotbal, această clipă a despărţirii de glorie sună foarte devreme. Dar e foarte important cum faci paşii spre culise...

Garrincha se tîrăşte de luni de zile între compromis şi fals. Omul acesta care a avut puterea, meşteşugul, arta de a îngenunchia pe fundaşii cei mai puternici se dovedeşte mic în faţa propriilor slăbiciuni şi vicii. Încă înainte de Anglia îşi abandonase familia, cele opt fetiţe şi soţia, pentru apartamentul unei cîntăreţe, Elsa Suarez, de farmecele căreia n-a scăpat nici acum. Între timp, datoriile i-au crescut şi creditul pe care îl găsea la un moment dat a început să dispară. Abandonînd antrenamentele şi viaţa de disciplină, succesele din fotbal au început să-l părăsească şi ele. De unde înainte cluburile se băteau pentru o semnătură, acum se grăbesc pentru a avea această semnătură pe foile de lichidare a obligaţiilor. Corinthians l-a pus pe lista de transferări fără să aibă vreo pretenţie financiară. Mané a bătut la poarta lui Vasco da Gama dar şi de aici a plecat fără multe onoruri şi lăsînd o sumă destul de mare, datorie; mai mult, la un meci al echipei a venit după începerea jocului şi neţinîndu-se tocmai bine pe picioare... Au urmat peregrinările prin cluburi mici, obscure: mai întîi la Araxa, ca jucător de ocazie, apărînd numai în meciurile amicale. Dar, după ce a încasat şi aici un frumos aconto... a dispărut. A repetat figura la alt club, obscur, din Bahia. Dar înşelătoria cea mai gravă a comis-o în dauna clubului San Cristovao cu care a semnat un contract pentru mai multe jocuri peste hotare, urmînd să primească 900 de dolari de fiecare partidă. Garrincha a încasat un suculent aconto dar, în ziua cînd trebuia să se prezinte pentru plecare, a dispărut şi clubul San Cristovao riscă să plătească daune uriaşe.

Brazilienii care l-au aclamat, brazilienii care l-au purtat în triumf pe Mané, încep să fie îngrijoraţi de cursa spre decădere a idolului lor. Ziarele cer să se facă ceva acum, pentru omul Garrincha. Căci Garrincha a început să dribleze altfel. Ce dribling trist! Ce uriaşă distanţă pînă la acel dribling de pe „Everton F. C. Ground!"...

Eftimie IONESCU

DE PE TOT GLOBUL

DOUĂ CAZURI ASEMĂNĂTOARE ÎN FAŢA JUSTIŢIEI

Eşuarea transferării în străinătate a doi tineri fotbalişti a dat naştere la un mare scandal public care urmează a fi rezolvat de către justiţie. Este vorba de atacanţii Julio Baylon de la Alianza Lima şi Percy Rojas de la Universitaria de Deportes, primul cerut de către echipa Barcelona, iar cel de al doilea de către echipa mexicană Monterrey.

Baylon este jucător de culoare, considerat o mare speranţă şi a făcut obiectul unor cereri din partea mai multor echipe argentiniene printre care şi Independiente. Echipa sa — Alianza — ştie că posedă în Baylon o mină de aur şi vrea să o exploateze la maximum, dar suma mult prea ridicată pe care o cere a făcut pe toţi amatorii, printre care şi Barcelona, să renunţe. Există însă foarte mulţi interesaţi care caută să pună bete în roate susţinînd că legitimarea lui Baylon la Alianza nu este valabilă deoarece el a semnat contractul cînd încă nu avea 18 ani, vîrstă limită pentru ca o semnătură să fie valabilă şi nu există nici consimţămîntul scris al tatălui său. La ora actuală cazul a ajuns în faţa justiţiei care urmează a-l elucida. Cazul lui Percy Rojas este identic cu al lui Baylon. Conducătorii lui Universitario au cerut 200.000 dolari echipei mexicane Monterrey pentru transferarea tînărului atacant peruvian, dar suma fiind exagerată mexicanii au renunţat deocamdată. În acest timp însă şi cazul lui Rojas a ajuns în faţa justiţiei spre rezolvare.

ENGLEZII ŞI DOPINGUL

La un recent congres de farmacologie ţinut la Blackpool profesorul ARNOLD BECKETT a declarat că jucătorii britanici fac în mod regulat uz de stimulente, ca de exemplu amfetamina, în scopul combaterii oboselii.

„Am din multe surse dovezi, a spus profesorul Beckett, dar pînă cînd federaţia nu ne va deschide porţile şi nu ne va permite o investigaţie la obiect nu putem face nimic". Profesorul Beckett a spus în continuare că probabil jucătorii englezi folosesc stimulente fără ştirea conducătorilor şi antrenorilor lor.

Cerîndu-i-se şi lui părerea în privinţa declaraţiilor profesorului Beckett, secretarul ligii profesioniste de fotbal, Alan Hardacker, a cerut ca acuzaţiile aduse să fie dovedite. În legătură cu această declaraţie, antrenorul Hardds Sheperdson a declarat: „dacă glucoza este un stimulent, atunci sîntem vinovaţi pentru că glucoza este singurul lucru pe care, după cîte ştiu, îl iau jucătorii englezi" — a încheiat Sheperdson.

CEAIKOWSKY ŞI FOTBALIŞTII IUGOSLAVI ÎN R.F.G.

Întrebat care sînt cauzele pentru care puţinii fotbalişti iugoslavi dintre cei care activează în R.F.G., deşi sînt foarte valoroşi, reuşesc să se impună, cunoscutul fost internaţional şi actualmente antrenor la Bayern München, Zlatko Ceaikowsky, a spus: „Aici nu se glumeşte, disciplina este de fier, se joacă foarte bărbăteşte. Vedeţi deci că acei fotbalişti iugoslavi care se supun fără murmur consemnelor conducătorilor şi antrenorilor reuşesc să cîştige stima acestora precum şi a spectatorilor. Fotbalul profesionist are legile sale de fier, care trebuie respectate cu strictete", a încheiat Ceaikowsky.

UN AVOCAT LA F.I.F.A.

Cu mult timp în urmă N.P.S.L. (liga naţională americană profesionistă de fotbal, nerecunoscută de F.I.F.A.) a introdus la tribunal o acţiune împotriva forului fotbalistic suprem de la care pretinde suma de 18 milioane dolari ca despăgubire întrucît, contrar unor legi din S.U.A., forul suprem a încheiat un contract cu U.S.S.A. (liga recunoscută) prin care aceasta obţine exclusivitatea organizării meciurilor profesioniste în S.U.A. pe timp de zece ani, ceea ce aduce însemnate prejudicii materiale rivalei sale (N.P.S.L.). Dat fiind faptul că acţiunea are mulţi sorţi de reuşită, F.I.F.A. a hotărît să angajeze un avocat de mare prestigiu care să-i poată apăra cu succes interesele în faţa justiţiei.